



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Arnoldi Corvini â Belderen, Batavi, Jcti quondam
Consummatissimi, Consiliarii Electoralis & Professoris
Moguntini Publici, &c. Tractatus Geminus De Personis
Atque Beneficiis Ecclesiasticis Sive ...**

opus posthumum, diu desideratum, nunc demum excusum, & indice
locupletissimo instructum

De personis ecclesiasticis

**Corvinus van Beldern, Arnold
Francofurti ad Moenum, 1708**

VD18 10184902

De Ostiariis. Tit. 8

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62002](http://urn.nbn.de/hbz:466:1-62002)

postea ducendi uxorem, & cum solo animo fruendi fori privilegia tamen nullo modo ob id peccant mortaliter. *secund. Fillius. in quest. ral. tom. I. tract. 10. cap. 4. num. 131. Sanch. de matrim. lib. 7. disp. 11. num. 16. & 17. Coninck. de Sacram. disp. 20. dub. 10. num. 104. & 105. Bonacina de Sacram. disp. 8. quest. un. punct. ult. in fin.*

Nec adversatur *can. 8. Lectores. disp. 32.* Cujus sunt verba; *L*
stores, sum ad annos pubertatis venerint, cogantur aut uxores duce
aut continentiam profiteri. Verbum enim cogantur significat moni
tur; Turrecr. ad d. text. Habent etiam virtuti Codices sic; Ut Lati
res usque ad annos pubertatis legant, deinceps autem nisi uxores cufio
pudicitia duxerint, aut continentiam professi fuerint, legere non finan
teste Surio in Collect. Concil. tom. I. pag. 505.

Nec etiam repugnat *can. Presbyteri. 19. disp. 34.* Quia verbum
deinceps, ibi non referendum ad minores Ordines, sed ad superiora
ut sit sensus: Quod Presbyteri, Diaconi, vel Subdiaconi, vel deinceps
id est, Archiepiscopi, & Episcopi, non habeant licentiam ducere
uxores. Prepos. ibi num. 1. vers. oppono. à Cuccha ibid. in commu
num. 2.

TITULUS VIII.

De Ostiariis.

SUMMARIA.

1. *Ostiarii qui.* priori adjunxit Ecclesia.
2. *Eorum & in veteri testamento usus.*
3. *Ostiarius quae nunc Materia: Duplex:* 6. Forma ad utramque tendenda.
4. *Quae Forma.* 7. Forme nulla facta.
5. *Materiam posteriorem cesso.* 8. Of

8. Officium Ostiariorum servatum.
quod. IO. Quomodo.
9. Et apud Ethnicos ob-

BGimus in genere de iis qui in minoribus sunt Ordinibus,
agenus nunc de iis sigillatim, & quidem distinctus titulis;
arba; L
s duc
monet
Us Le
s cysla
financ
verbum
perior
deinde
ducend
communi
Eccles
que
cta a
Of
arbitur
Materi
institut
rebus, q
in Conci
Carthage
IV. cap.
can. 19. O
Ostia. dist.
23.

Ostiarii sunt iidem qui Janitores, qui Templi januas praehiciuntur. can. Cleros §. ostiarii. dist. 21. Durand. in ratione divinae offic. lib. 2. cap. 4. Marcell. Vulpe in praxifori Eccles. cap. 7. num. 10. vers. Ostiarius.

Qui & apud Hebraeos fuere in ministerio Ecclesiastico, & in vestibulis & portis tabernaculi ad id potissimum electi chorite, deinceps in civitatibus proprio per Samuelem & David descripti; ut servirent perices; 1. Paralipom. cap. 9. & 26. & 2. Paralipom. cap. 3. & debebant secundum praeceptum Davidis esse ex ordine sacro; Sic enim scribitur in Pratermissorum libris; 1. Paralipom. cap. 13. Juxta praecepta quoque Davidis novissima, supputabitur numerus filiorum Levi a virginis annis & supra, & erunt sub manu filiorum Aaron in cultum domus Domini in vestibulis, in exedris, & in loco purificationis, & in Sanctuario, sicuti & in arca. 2. Paralip. cap. 15.

Materia Ostiariatus in Ecclesia Catholica non est, ut vulgo putant Canonistae & Doctores Scholastici simplex, sed duplex; Prior, Clavum Ecclesiae traditio, quas Episcopus tradit ordinando Ostiario: Posterior, funis campanarum, quem Ostiario tradit Archidiaconus. Actio illa qua Archidiaconus post clavum acceptationem ad Ecclesiae duciportam, cumque aperire & claudere jubet, est potestatis jam collatae executio & veluti in ejus possessionem missio.

Forma, seu verba institutionis quibus Ostiariatus per Episcopum in traditione clavum confertur, haec sunt; Sic agite, quasi reddituri Deo rationem pro iis rebus, que his clavibus recludentur. Ita in pontificati in Concil. Carthag. IV. cap. 9. can. 19. Ostiarius. dist. 23.

Materiam istam posteriorem adjunxit Ecclesia: Sola enim prior antiqui-

orvius
Personis
nei Ecclesiast

3 IV.

32

antiquitus erat in usu, ut constat ex d. Conc. Carthag. IV. can. 9. & ex Ordine Romano, & antiquissimo Gelosiano. Nec enim traditionis fidei & campanarum pulsationis per antiquos ulla sit mentio. Nec mirum Primis enim ipsis seculis non erat consuetum per campanarium pullationem fideles convocare ad Ecclesiam, sed, illa invadente confusione, antiquæ materiæ istud pulsationis genus est adjunctum. Moris de sacris Ordinat. part. 3. exercit. 13. cap. I. num. 2.

6 Est *forma*, quam retulimus, ad materiam utramque extendenda, quanquam & propriè & juxta verborum expressionem pertinens, ad priorem.

7 Materiæ facta est accessio, formæ non item. Sensus tamen formæ generalis est, campanis & ostio conveniens ex æquo, licet quod applicationem specialem secundæ materiæ nihil fuerit antiquæ forma superadditum.

Objicit, inquit Morinus, *d. loco, num. 3.* forsan aliquis, formam illam; *Sic agite;* &c. pronuntiari aliquo tempore, antequam tradatur funis; sed respondeat: In caussis moralibus physica illa præsentis ομέχησος non requiritur. Objicitur, inquit idem Morinus *cod. loc. 5.* cum majori, secundum Scholasticos, probabilitate, materiam polliciorem præbere non Episcopum, sed Archidiaconum; Materiam attendare & applicare esse solius Episcopi. Respondeat; Materiæ applicationem pertinere ad eum, cui eam attribuit Ecclesia. Est enim in ipsis rebus præcipua institutionis ratio, potestas & voluntas Ecclesie institutensis.

Si tamen videatur alicui traditionem funis ad *Ostiarium* non pertinere materiam, eo quod illi pronuntiatio formæ non sit *ipuximus*, vel etiam quod non ab Episcopo, sed ab Archidiacono tradatur; sensu suo abundet. Certe considerata ratione signi, in qua sacramentum consistit potissimum, campanarum pulsatio ad convocandum fideles ad celebrationem Sacrificii, & distinguendas horas, æquè representat & quid spirituale caufatur, ac ostii apertio & clausura.

Quare Episcopus in prefatione, quâ ad Orationem pro Ostiariorum ordinandis fideles exhortatur, dicit; *Quos in officium Ostiariorum eligere dignatus es, ut sit eis fidelissima cura diebus ac noctibus, ad finem*

distinctionem horarum certarum, ad invocandum nomen Domini, &c. Officium autem Ostiariorum est sacras ædes tueri, aperire, recludere, & omnia que sunt intus & extra, custodire, fideles recipere, infideles & excommunicatos ingredi prohibere, ingressos expellere. d. can. perfectis. Alcuin. de divin. offic. cap. 35. Cupers in repet. can. oportebat. dist. 79. in tit. de Ordine Ostiarii. Torreblanca, de jure spirit. lib. 2: cap. 12. num. 41. Carol. de Graffis. de effect. Clerical. in prolud. a num. 283. Sebas. Casar. in relect. de Eccles. Hierarch. part. 2. disput. II. §. I. num. I.

Sic Musæus apud Justinum Martyrem, θύεται ἐπὶ θυσίᾳ βεβηλωτις, id est, Januas autem opponite, vel objicite profanis.

Impediebant etiam Ecclesiam ingredi publicam agentes poenitentiam; ingressos per totam quadragesimam expellebant: can. 64. in capite. dist. 50. mulieres ab altare removebant: Concil. Laodicen. can. 6. ab oītis abesse & orationi vacare, vel brevi tempore non poterant. d. Concil. can. 43.

Quod Ostiariorum Officium & apud Ethnicos fuit observatum, cum profanis non liceret quibusdam interesse sacris.

Quapropter apud Græcos Sacerdos accessurus ad sacrificium querebat ante, Υε τὸν δέ, quis hic? Respondebant omnes qui intertransficiens, πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, id est, multi & boni. Gregor. Gyral. 17. Syntagma histor. Deo. Et dum vaticinari volcebant isti Idolorum vates, & sentiebant Πριάμοντι θεαμάτι, id est, advenire afflatum divinationum, clamabat minister, ut scribit Callimachus hymno 2. qui est in Apollinem. Cireneus, ἵκας, ἵκας ὅτις ἀλιτρός, exeat, exeat qui est impius. Dicit Virgilii 6. Aeneid. Procul o procul esse profani, Conclamant Vates. Scribit Plutarchus de Superst. fit ara detectabilis per servum, nec sunt communicanda ea que sunt sacrorum latronibus. Et à quibusdam sacris oportebat abesse mulieres innuptas, servitio oppressos, vel aere coemptos, propterea que in sacrorum apparatu clamabat lector, Hostis vicitus, mulier virgo exesta. In Cheronea, Sacerdos tenens lorum pro foribus aedium Sacrarum Matutinae, id est, Leucotheæ, clamitabat, Servum non ingredi, non Aetholum, non Aetholam; Apud Magos, tanquam profani, submovebantur ab aris lentiginosi, qui clati revixerant, quibus adhuc viventibus factæ fuerant exequæ; Apud Germanos, qui scutum

oryinus
Personis
nei Ecclesiastis

3 IV.

32

TITULUS IX.

De Lectore.

SUMMARIA.

1. Lector & appellatus Pa- 4. Fuit & apud Ethnici pa.
2. In veteri testamento di- 5. Et in primitiva Eccle-
cclus Cantor. sia Catholica.
3. Ejus præterea quod fu- 6. Lectoratus Materiae.
erit munus. Forma qua.
7. Lectorum Officium qua-

Dicendum nunc de Lectoratu & Lectore ab Imperatore Iacobino appello Papam; in constit. Imperiali jur. Orientis confit. Iacobus; ubi sic loquitur: Nihil in ordinatione Episcoporum qui ordinat amplius accipiat, quam septem aureos numerum unum videlicet, quando facit simplicem Papam seu Lectorem: tres quando ordinat Diaconum: altero tres quando Sacerdotem seu Presbiterum.

2. Ante Salvatoris nostri adventum Lectio dicebatur cantor in templo Dei, vel psalmes canens Dominum in organis & hymnis & psalmis.

1. Paralipom. cap. 23. Petr. Gregor. in symmag. jur. univ. lib. 16. cap. num. 2.

3. Erat & tum temporis moris singulis sabbathiis per annum quendam legere ex lege Mosaiica, & ex Prophetis; sicut & in Ecclesia Catholica ex Evangelio & veteri testamento, vel ex aliis libris sacris fit, postquam in sacræ liturgiæ consecratione.

Cujus moris facit mentionem D. Paulus, Actor. cap. 13. ubi loquitur: Qui habitabant Hierusalem & Principes ejus bunc ignorantes & voces Prophetarum, que per omne sabbatum legantur, judicante in plete